

Tôi Có Thể Đợi Anh Không

Contents

Tôi Có Thể Đợi Anh Không	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7	12
8. Chương 8: Phiên Ngoại	15
9. Chương 9: Phiên Ngoại (tiếp Theo)	17

Tôi Có Thể Đợi Anh Không

Giới thiệu

Thể loại: Lãnh công x Tiệp thụ, ngược, BEMặc dù biết mình không đủ tư cách nhưng tôi vẫn cố gắng làm mặt dày hỏi c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-co-the-doi-anh-khong>

1. Chương 1

Bên trong quán bar không lớn không nhỏ, có rất nhiều MB bên trong, không khí đang cực kỳ quái dị.

Một đám nịnh thần dẫn sếp của họ tới giải sầu, số là do hần vừa mới thất tình, mà cũng không hần, nói tóm lại hần đang không vui...

Trương Đông Hạo uống đến say khướt chau mày nhìn ly rượu sòng sánh trong ly màu hổ phách, đẹp... vô cùng đẹp, nhưng vị lại cay cay đắng đắng, bất quá hần lại rất thích, trùng hợp.

Biện Tang thường ngày đi tới đi lui quanh quần mấy chỗ như thế này để tìm khách, vì công việc của y đơn giản chính là như vậy.

Sở dĩ thử hỏi một kẻ thân thể suy nhược như y thì có thể làm gì ngoài công việc dơ bẩn dựa vào người khác này. Có lần Biện Tang bị tên khốn nào đó vũ nhục, chỉ biết chạy trốn cho tới khi hần chán nản không để ý nữa mới tái xuất đầu lộ diện, sau việc đó y tự nghĩ muốn đổi nghề, làm một công việc lương thiện, kết quả làm được hai ngày liền lăn ra bệnh đến bán sống bán chết đành quay lại con đường tà đạo này.

Hôm nay vào phải quán bar có thật nhiều khách, nhìn bọn

người ai nấy một thân tây trang, Biện Tang nhin không được tiến tới tìm cơ hội.

May mắn, y vừa len được vào trong đám đông, lập tức một bãi nôn tiến thẳng vào mặt...

TMD Mấy tên nịnh thần không ai dám hó hé, cũng sợ bẩn tay nên để mặc Biện Tang tự mình thu xếp, y bực mình chửi thề trong lòng ‘Vương Bát Đản!!!! Cmn có cơ hội tôi nhất định thiên cái tên người rừng thô lỗ này!!!!’

Chật vật đưa Trương Đông Hạo vào nhà vệ sinh nam, không biết làm cách nào đem nước dội lên mặt hắn, lúc này người kia dường như đã có chút thanh tỉnh trở lại, sắc mặt hắn xanh xao ánh mắt có tia băng hàn vô cùng đáng sợ.

Động tác của y bất chợt đông cứng lại, gân xanh trên trán lập tức lặn xuống không còn dấu vết ‘Thao! Cái tên người rừng thần kinh này tại sao lại đáng sợ thế này...’

“Cậu vừa mới làm gì tôi!” Trương Đông Hạo nắm chặt lấy tay thiếu niên trước mặt mình nén lại tức giận hỏi.

Biện Tang lắc đầu lia lịa, thở cũng không dám thở mạnh, đột nhiên y nghĩ tới gì đó, hất tay hắn ra “Nè nè! Đừng tưởng anh to lớn hơn tôi là có quyền ức hiếp tôi! Cho anh biết, vừa nãy anh nôn lên người tôi đó!”

Hắn nhếch môi cười lãnh đạm “Vậy sao, anh muốn gì? Tôi bồi thường cho anh!”

“Đền cái P!” (P: aka mông) y chống hai tay lên hông

nhướn người cãi lại “Cho rằng có tiền muốn làm gì thì làm sao!!! Thao thao thao!!!”

Trương Đông Hạo đã thực sự bị chọc tức, hắn nắm cổ áo Biện Tang lên muốn nện cho y một đấm, may mắn y nhanh hơn một bước ngăn chặn hành vi bạo lực đó “A! Khoan khoan khoan khoan!!!!”

“Sao hả! Không muốn phiền phức thì đừng có dây vào tôi!” hắn hừ nhẹ.

Biện Tang cười hề hề giở ra mấy chiêu trò mà mình đã sớm thuộc nằm lòng “Ai nha Nói cho anh biết, thực sự tôi cũng sợ phiền phức lắm, nói trắng ra tôi chỉ là một tên MB không hơn không kém, vốn dĩ muốn tìm một mối, không ngờ... Không ngờ đụng phải anh, chỉ cần anh bồi thường một chút tiền là ổn rồi!”

“MB?” Hắn khó hiểu hỏi lại. Y gật đầu “Không hiểu sao? MB á, là...”

“Tôi biết! Nhưng mà có MB nào lại hành xử ngông cuồng như cậu, hoang đường!”

“Cho tôi 200 đồng, tôi lập tức biến thành dạng hiểu chuyện dễ thương nha!”

Hắn khinh thường liếc sơ một lượt toàn thân y rồi trong đầu ma suy quỷ khiến nảy ra một loại suy nghĩ kỳ quái “Qua đêm với tôi! Cho cậu 20 vạn!”

‘Cái tên này có bị thần kinh không vậy? Hay là một khẩu đại bác (aka nổ)?’ Biện Tang nhếch mày nghi hoặc “Thật sao?”

“Ừ!” Vừa dứt lời hắn lập tức cầm xấp chi phiếu tùy tiện ghi lên một con số đưa tới trước mặt y “Có thể không?”

“Chữ ký đâu?” y lên giọng hỏi.

Trương Đông Hạo xoay người ra cửa “Xong việc tôi sẽ ký!” Biện Tang lật đật chạy theo sau luôn miệng nói to “Chờ đã chờ đã! Đi gì nhanh thế, anh là ma sao!!!!!!!!!!!!!!”

2. Chương 2

Không phải tự nhiên mà con người ta buồn bã đi mượn rượu giải sầu còn bỏ tiền ra mua MB một đêm như vậy, chính là Trương Đông Hạo có nỗi buồn, không cần hắn nói ra Biện Tang cũng biết rõ, vì hắn đêm qua mỗi một câu đều nhắc tới tên của người nào đó nghe đến y phát bực.

Uổng cho gương mặt cực kỳ soái này lại cộng thêm gia đình có điều kiện lại chung tình đến hèn hạ như vậy, nói không chừng nếu hắn biểu hiện như một tên hư hỏng có lẽ y đã bị sa vào lưới tình rồi.

Trương Đông Hạo thức dậy, thấy người ngồi bên góc giường vừa lạ vừa quen, hắn đưa tay vỗ vỗ cái đầu đau nhức, thở dài một hơi nhớ lại tới sự tình xảy ra đêm qua, hết cách tự cười mình xui xẻo, phiêu kỹ lại còn trúng ngay một tên MB mắc bệnh đu bám.

“Này!” Hắn lên tiếng gọi.

Biện Tang giật mình quay người suýt nữa ngã xuống giường, y âm thầm liếc hắn một cái sau đó cười thật tươi chờ đợi hắn ký chi phiếu.

Con người trông có vẻ nguy hiểm này thật ra lại quá ngốc, hắn còn không hiểu ý của y “Xong rồi thì đi, ở lại đây muốn cả đời đu bám lấy tôi à!”

Khóe miệng y giật giật, sắc mặt cũng biến đến thật khó coi, cố gắng giữ lại tao nhã không nhào tới cắn cho hắn một phát đã là may mắn lắm rồi “Cái kia... Chi phiếu!”

Trương Đông Hạo nghiêng đầu “Tôi nhớ đêm qua tôi đã trả rồi mà!”

“TMD! Không có chữ ký có rút được tiền không!!!” y đứng phắt dậy nói lớn.

Hắn tức giận chau mày “Vô lễ! Cậu dám nói với tôi như vậy à!”

Cái tên lang băm nông cuồng này, kỳ thực tức chết người ta mà đáng ghét đáng ghét đáng ghét, y kẻ sát mặt vào mặt hắn trợn mắt giận dữ “Vô lễ cái đầu cậu! Bạn nhỏ a, nể mặt cậu là khách hàng tôi mới gọi cậu là anh thôi đấy nhé! Thật ra hả...” y giơ lên 3 ngón tay “Nhỏ hơn tôi 3 tuổi!!!!”

Trương Đông Hạo có chút hoang mang “Sao cậu biết tuổi của tôi!” hắn chợt nhớ tới gì đó, vội sờ soạng quanh người “Ví của tôi đâu!!!!”

Y ném chiếc ví da vào người hắn “Đúng ra tôi tính lấy tiền mặt rồi đi trước không phiền cậu, ai ngờ cái tên quê mùa này lại không biết dùng tiền mặt!!!! Một đồng thê đáng ghét!”

Hắn cảm thấy mệt mỏi với con người này, muốn một đạp đạp y ra khỏi phòng, nhưng mà may mắn chút lương tâm còn lại chưa chạy mất. Trương Đông Hạo tùy tiện lấy một cây bút, ký lên tờ chi phiếu. Nét chữ uyển chuyển thanh thoát toát lên khí chất vương giả.

‘Dò Tiền ơi tiền

ơi ’ hai mắt Biện Tang sáng rực giật lấy tờ giấy, chạy ra cửa, lúc đóng cửa lại rồi mới nhớ ra lập tức mở cửa phòng hừ mạnh một cái, nhìn hắn, chính chính thống thống mắng một câu “Bị MB như tôi khinh thường thì cậu cũng nên xem lại bản thân một chút đi nha!”

Trương Đông Hạo đứng hình thật lâu não bộ mới hoạt động trở lại, tên kia giúp hắn giải sầu... Không biết là nên vui hay nên bực mình mới phải. Bỏ đi, trước thiên mặc lại y phục về nhà đã.

“Tổng giám đốc, Mạc tiểu thư đã xuất cảnh rồi, ngài có muốn biết cô ấy đi đâu không?” Người của hắn gọi tới, Trương Đông Hạo thở dài lắc đầu “Không cần đâu...”

“Vây...”

“Ân, nhưng nhớ cho người đi theo, quan tâm trông nom cô ấy hộ tôi!” hắn nhin không được mà quan tâm tới người kia, mặc kệ cho cô một chút cũng không để hắn vào mắt, ngoài mặt nhận lời làm bạn gái hắn, bên trong lại thờ ơ lạnh nhạt, cùng với nam nhân khác cười cười nói nói mặc kệ cảm giác của hắn. Sự việc này cũng chỉ có thể làm hắn hết cách cười khổ.

Nữ nhân vốn dĩ tâm không hề dễ đoán, đó là chưa nói tới mỹ nữ tâm lại càng thâm sâu khó lường hơn, Trương Đông Hạo thở dài mở tủ quần áo chọn một bộ tây trang màu đen sang trọng, chiếc khuy vàng nguyên khối lấp lánh làm cho bộ trang phục thêm bắt mắt.

Bước xuống xe, trước cổng công ty người ra vào tấp nập, thời khắc nhìn thấy hần ai nấy đứng lại trộm nhìn trầm trồ, nam nhân này thật xuất sắc, mấy cô gái trẻ còn không giấu được khát vọng câu được con rùa vàng.

Tầm 3h20 phút, điện thoại hần vang lên tin báo, tài khoản trong ngân hàng của hần bị trừ đi 20 vạn, Trương Đông Hạo nhìn màn hình hiển thị nhếch môi cười, đi rút tiền giữa trưa như vậy, nắng gắt chiếu vào không sợ bệnh thần kinh tái phát hay sao.

Hần tiện tay gọi cho thư ký phân phó cho cô liên hệ ngân hàng thu thập thông tin của người vừa đem chi phiếu tới rút tiền ấy. Rất nhanh sau đó thông tin được chuyển fax đến tay hần.

“Biện Tang? sinh ngày 31/12/1990?” hần tuyền trên mặt hần xuất hiện dày đặc ... ‘Đây có gọi là ăn gian không? như vậy lại nói lớn hơn hần 3 tuổi? Rõ ràng là có 1 tuổi thôi, vì hần sinh ngày 2/1/1993 thật sự trùng hợp mà, thôi bỏ đi, điều quan trọng hơn hết lúc này là... Sao hần lại đi quan tâm mấy cái chuyện nhảm nhí này cơ chứ?’

Đêm qua như vậy lẽ nào... Bệnh thần kinh có thể lây truyền qua đường *** sao!!!!

Tặng cho mọi người một cái định nghĩa mới (DÒNG CUỐI CHAP):v Lầy:))))

3. Chương 3

Mở cửa căn hộ chung cư cũ kỹ được thuê lại của mình, Biện Tang giật mình làm rơi hết mấy túi nilon đựng thức ăn nhanh xuống đất “C..Cậu...Ồ ... Cậu làm gì ở đây vậy?” Mặt y lúc này ngốc không chịu được.

Trương Đông Hạo nhếch môi cười “Tôi chịu tới đây thì cậu nên mừng rỡ reo hò náo nhiệt mới phải, cái ổ chuột không chính thống này...” trong mắt hần xuất hiện mâu quan khó đoán.

Y chau mày nhìn quanh nhà rồi liếc nhìn hần “Tôi hỏi cậu ở đây làm gì mà! Còn nữa, cái gì ổ chuột không chính thống!!!! Tôi cho cậu biết, phải gọi tôi là ca!!!! Nhà!”

“Tại sao tôi phải gọi cậu là ca!” hần hừ một tiếng khinh bỉ đứng dậy đi tới trước mặt y, vì chiều cao quá chênh lệch nên hần đành cúi thấp đầu nhìn người đối diện.

Biện Tang hất hàm cười ra vẻ tiểu gia cái gì cũng không có chỉ có tuổi là dư thừa chống tay lên hông “Tại sao á!!! Đơn giản là vì TÔI – LỚN – HƠN – CẬU – BA – TUỔI!!!!”

Hần nhịn không được bật cười, sau đó cố chần chỉnh lại gờ một ngón tay lên trước mặt y làm ra vẻ nghiêm túc “Chỉ có một thôi!”

“Một cái gì?” y khó hiểu nhìn hần.

“Ngốc thật hay là giả ngốc đây, aish tôi cũng không quan tâm đâu, tóm lại là tôi muốn thuê cậu dài hạn!”

“Cuối cùng cũng

chịu nói ra vấn đề rồi sao, bắt quá đáng tiếc MB có cái giá của MB, tôi không có bỏ sỉ nha!” y cười khanh khách đắc ý xoay lưng đi vào trong ngồi lên chiếc ghế lúc nãy hần ngồi.

Trương Đông Hạo phúi phúi tay nhìn tới chỗ y suy nghĩ gì đó một lúc lâu mới đưa ra thỏa thuận “Có tiền cũng không cần sao?”

“Để xem, số tiền đó của cậu có thể mua chuộc được lòng chính trực của tôi không?!”

“500 vạn, 4 tháng?” hần nhếch mày thăm dò ý kiến.

Biện Tang được giá cao lại còn giả vờ nhằm muốn đôn giá lên nữa “Chỉ có bấy nhiêu thôi sao?”

“Ừ, vậy tạm biệt!” Hần sải chân thẳng tắp đi ra hướng cửa phòng.

Mới chỉ hành động nhỏ này đã khiến cho y đứng ngồi không yên, chẳng cam tâm nhìn tài lộc của mình như vậy biến mất lập tức đứng dậy chạy tới kéo hần lại “Đùa chút thôi mà, quay lại bàn bạc đã nhĩ! Hề hề!”

Nói tới nói lui lý do mà hần muốn thuê y trong thời gian dài như vậy lại không phải là cái mà y vẫn lầm tưởng.

“Tôi cảm thấy bản thân hay bị áp lực nên cần có một tên thần kinh lúc ổn định lúc không ổn định như cậu đến nói nhảm cho tôi nghe!”

“Chê tôi bị điên à!” Biện Tang liếc hần, gương mặt chán nản, đứng rồi đứng rồi, vì nghèo mà ra cả, chờ lấy được số tiền này liền mời một vị nịnh thần

siêu cấp đến mỗi ngày khen ngợi y gỡ lại phần danh dự đang sắp bị chà đạp này!!!!

“Không hần, tôi thấy cậu thú vị!” hần cười, cúi đầu nhìn chiếc bàn chứa đầy đồ ngổn ngang cực kỳ chướng mắt nhưng chẳng hiểu sao người cực kỳ sạch sẽ như hần lại không thấy chút khó chịu nào.

‘Thú vị cái đầu người!!! Nói ai thần kinh, lão gia thấy người mới là thần kinh vương đó!’ mấy câu này đương nhiên là chỉ dám nghĩ trong đầu thôi, còn lại bên ngoài phải cười, cười đến híp cả mắt nhìn không thấy mặt trời trời mà lại thấy có lỗi với bản thân “Haha, vậy sao, vậy được rồi, có cần ký hợp đồng không?”

“Có chứ!” Trương Đông Hạo dường như đã chuẩn bị rất kỹ cho ngày hôm nay, hần lấy trong túi áo vest ra một mẫu giấy đặt lên bàn, thuận tiện chặn cây bút máy lên giao cho y.

Biện Tang lười biếng đọc cầm bút ký tên rồi trả lại cho hần, y lười đến nỗi ký xong tên ghi lại hoàn chỉnh bên dưới cũng không có viết lại “Xong rồi! Nhận tiền mặt hay lại kỳ chi phiếu?”

Hần lắc đầu cầm mẫu giấy xem qua rồi cho lại vào túi áo, nhìn y nói “Đều không phải, tôi chờ biểu hiện của cậu tốt một chút mới giao tiền, thế nào?”

“Lừa đảo à!” Y nhìn hần, suýt nữa môi chạm tới chân bàn.

Trương Đông Hạo chống cười mỉa nhân, lộ ra đôi con ngươi sắc xảo “Vậy tôi trả lại cậu hợp đồng, cần xé tùy ý! Hừm?!”

“Sao mà chẳng được, người với người dù gì cũng nên tin tưởng nhau nhĩ!” gáy y âm thầm đổ mồ hôi, nụ cười trên môi giả đến không thể bỏ vào mắt. Nhưng ai quan tâm chứ ...

Trước khi rời khỏi, hần có phổ biến với y một số điều “Không cần trực bên tôi 24/24, chỉ cần mỗi lần tôi gọi cậu phải có mặt!” nghe tới đây Biện Tang mừng rỡ gật đầu lia lịa, hần lại tiếp tục nghiêm túc nói “Còn nữa, thiếu tiền thì nói với tôi, tuyệt đối không được đi với người khác, phòng khi tôi gọi không thể có mặt, rõ chưa?” y cười lớn tất cả đều đồng ý, hiện tại trong đầu chỉ toàn là tiền bạc, vô tình bỏ quên câu nói vừa rồi của hần, từ đó có thể dẫn đến một mối nguy hại lớn sau này.

Flop Queen: moah moah

4. Chương 4

Không có ai chê tiền, nhưng mà tiền ít quá dẫn đến việc khiến người ta bứt rứt trong người tâm trạng buồn bực không yên, số tiền lớn kia mới nhận được có một nửa, phần còn lại phải hai tháng rưỡi nữa mới có thể rút nốt.

Biện Tang nằm lẩn qua lẩn lại trong phòng trọ của mình chơi game trên điện thoại, rồi tùy tiện đăng một trạng thái trên weibo

‘Trời thật xanh thật đẹp, chờ sau này có đủ tiền rồi bổn cung nhất định mua người!’

Đặng thành công trạng thái, y thả điện thoại sang một bên cười tự giễu bản thân, không quên lẩm bẩm một mình “Sau này mua được rồi, hàng tháng người khác phải đóng thuế cho mình, giàu to!” nói xong lại cười ngốc rồi ngủ thiếp đi.

Điện thoại reo lên là lúc 18h29 phút, là cái số mà hôm trước lưu lại của tên thần kinh thích nói nhăng nói cuội nào đó “Alo, gọi tôi có việc gì? Nhớ tôi sao?”

“Ngưng nói nhảm, tới chỗ tôi!” Giọng hần có vẻ như đang cực kỳ bức tức chuyện gì đó, muốn một phát trút giận lên người y.

Lúc này Biện Tang mới có chút hồi hận, khi không lại ham phú quý ngay cả bản thân, thật tồi mà “Chỗ cậu hả?”

“Tôi biết cậu muốn nói gì, xuống lầu đứng chờ, người của tôi tới đón cậu!” nói xong hần trực tiếp ngắt điện thoại.

Trong

lòng y dự toán được có chuyện không lành sắp xảy ra, đáng tiếc dự đoán đó lại không một chút sai, lần này thật sự bị đem thành bao cát trút giận rồi. Tiểu trư đại trư đều không ngốc bằng y...

Chiếc xe màu đen chạy trong con đường nhỏ nhưng vẫn không giảm tốc độ, đứng trên lan can nhìn xuống khiến Biện Tang không khỏi rùng mình, tới giờ hành hình rồi sao.

Xe từ từ dừng lại, điện thoại trong túi lập tức vang lên “Xuống dưới!”

Y trực tiếp ngắt điện thoại, khoác một cái áo mỏng, từ tốn khóa sơ qua cánh cửa phòng cũ kỹ đi xuống lầu bằng thang bộ, cho mấy người kia chờ đến mọc rễ luôn càng tốt. Tiền nhận rồi, cũng có thể nói hai lời nhưng đối với người khác, còn cái tên dai như đũa này y không dám.

Căn biệt thự lớn nằm cách trung tâm thành phố không xa, còn có tuyến xe điện đặc biệt ngầm bên dưới, nghe nói đây chính là khu nhà cao cấp trong truyền thuyết, những nơi như vậy y chưa từng nghĩ mình có thể tới, nhưng nhờ việc này mà đến được đây cũng coi như không uổng công, bất quá đại sự hôm nay là lành hay ác hiện tại khó mà đoán trước được.

Để y ở trước cổng, đám người kia lại trở về xe đi mất, để cho một mình y bơ vơ tự nói chuyện với bản thân hết gần 5 phút mới dám nhấn chuông cửa.

Chưa

kip nhấn chuông cửa, màn hình hiển thị bên cạnh đã sáng lên, người bên trong nhìn vào camera cung kính cúi đầu chào y “Xin chào, Biện tiên sinh, ngài đã tới rồi!”

Biện Tang nhất thời hoang mang, MB cũng được tiếp đón kiêu trang trọng như vậy sao, quả nhiên không thể tin vào mắt mình được.

“X...Xin chào, xin hỏi Trương...”

“Ân, thiếu gia đang ở bên trong, mời ngài đi theo lối này!” vừa dứt câu, màn hình trở lại một màu đen, cánh cửa lớn tự động mở ra, đối với một người mù công nghệ và nghèo nàn kiến thức như y thì suýt chút nữa đứng tim mà chết.

Đi đến mỗi chân mới tới được cửa nhà chính, ban này đi từ xa thấy hai gian hai bên cũng lớn không kém, Biện Tang còn tính tùy tiện vào đại một chỗ, chỉ tiếc là lối đi chỉ có một dẫn tới đây, bằng không đừng trách tại sao y chạy loạn như cún con.

Cửa vừa mở, phòng khách lớn liền xuất hiện trước mắt, Biện Tang há miệng nhỏ dãi, tại sao lại có thể như vậy, cái đám dân nhà giàu phung phí tiền này, xây căn nhà lớn như vậy, nội thất cũng làm cho người ta ganh tị, xem kia xem kia, chiếc đồng hồ cổ điển trong chương trình bán đấu giá hôm trước y vô tình xem được trên TV đó, còn bên kia là tranh phong cảnh bản hạn chế của tác giả danh tiếng Tôn Thiết Hoảng, a bên này bên này...

Không chờ y quan sát xong, Trương Đông Hạo hắc tuyến đã xuất hiện đầy mặt, hắn đang buồn bực mới gọi y tới, ai ngờ người này tới lại càng làm cho hắn bực mình hơn, cầm lấy bật lửa hình khối lập phương trên bàn, hắn tiện tay ném một phát trúng sau đầu Biện Tang “Ngắm đủ chưa?”

Y bị ném một cái đau đến ngất người, gương mặt cực kỳ ngốc quay lại nhìn hắn, tay ôm đầu nơi vừa bị vật lạ ném trúng “Cậu làm cái gì vậy! Aish cái thằng nhóc này ...” y bắt đầu bị hắn lay cho sự bực tức, nhất thời quên mất mình đang nhận tiền làm việc công, chau chặt chân mày liếc mắt đầy ám khí nhìn hắn.

“Tôi gọi cậu tới đây làm gì?” Trương Đông Hạo phục chế lại dáng ngồi ban nãy, tay nâng tách trà nhấp một ngụm, từ từ đưa mắt lên nhìn y đang đứng đối diện.

Biện Tang âm thầm hừ một tiếng trong bụng “Làm gì, ai biết cậu muốn làm gì tôi? Gọi MB tới để làm gì? Tâm sự sao?”

Hắn cứng họng, khoe môi giật giật, tên này rốt cục đang nghĩ cái gì, dám nói chuyện với hắn như vậy, ngồi im lặng hít thở một hồi để điều hòa tức giận, hắn nhếch môi tựa tiểu phi tiểu “Gọi MB đến không thể nói chuyện, phải làm việc?! Cũng đúng! Hahaha cậu có lý nếu làm tốt, kết thúc hợp đồng cho thêm cậu 50 vạn nữa!”

Giọng cười cực

kỳ man rợ này làm cho người ta không rét mà run, Biện Tang đề phòng nhìn hắn, chân vô thức thụt lùi “C...cậu...cậu cậu cậu... cậu làm gì!”

“Làm việc cậu nên làm!” hắn vừa nói vừa tiến về phía y, trong lòng có quỷ, môi cười ma mị trông thật đẹp nhưng lại càng đáng sợ hơn.

Lùi được mấy bước, Biện Tang vấp phải vật gì đó, thì ra là chiếc bật lửa ban nãy, cộng thêm với tâm hồn bé bỏng đang bị tên cổ quái biến thái này áp bức “RẦM!” một tiếng té ngã, y đưa hai tay chống xuống sàn, sao toàn máu thế này. Lại còn chóng mặt choáng váng nữa.

Biện Tang ngất xỉu được một lát thì tỉnh dậy, thấy mình đang nằm trong một căn phòng rộng lớn, Trương Đông Hạo đang ngồi bên cạnh xem xem cuốn sách gì đó toàn chữ, thấy hắn quay sang, y vội giả vờ nhắm mắt rồi lại tự giác mở mắt ra thở dài than khổ “Haiz, nhắm mắt cũng không nhanh bằng cậu, cái tên tiểu tử này!”

“Nói ai là tiểu tử?” Hắn khề chau mày không tỏ vẻ khó chịu nhưng cũng có thể làm cho y biết điều tự mình ngậm miệng lại.

Biện Tang nằm đó hồi lâu không ai đá động gì đến y nữa, chán nản ngáp một cái, thở phào nhẹ nhõm, hôm nay coi như thoát nạn đi.

Trương Đông Hạo đứng dậy khỏi ghế tựa gấp cuốn sách lại đặt xuống bàn nói cộc lốc

“Đi thôi!”

“Đi...Đi đâu?” y tròn mắt nhìn hắn.

“Đi làm việc của cậu!”

“Không thể làm ở đây luôn sao?”

“Bắn giường!”

“Ồ...”

“Chết tiệt, thoát ra khỏi nơi quỷ quái này tôi nhất định đi kiện cậu! Cái tên ác quỷ đội lốt người không có nhân tính, tình thương con người cơ bản cũng không có, đáng thương cho cậu #!%#\$%^”

Biện Tang vừa cầm xéng nhỏ cuốc mớ đất lộn xộn lên rồi nhổ đám cỏ dưới đó lên vừa lầm bầm mắng chửi Trương Đông Hạo, còn hắn thì đứng tựa vào cửa kính quan sát, nghiêng đầu nhìn đến không cử động, chỉ thỉnh thoảng nói “Nhanh lên, nhổ xong cỏ ở bên này thả cậu về, sau đó hôm sau đi kiện tôi, ngày kế tiếp lại

tới đây nhỏ cở ở khu bên cạnh sau đó... À mà đầu cậu bị thương bằng bó thể kia thì người ta có nghĩ cậu bị bệnh không nhỉ! Hahaha ...”

Y quay ngoắt người lườm hần, bĩu môi khinh bỉ ném đám đất cát trên tay tới chỗ hần, nhìn màu đất nâu bám lên chiếc áo sơ mi đắt tiền khiến người ta vô cùng thương tâm, ném xong bản thân y lại cảm thấy vô cùng hối hận, lắp bắp xin lỗi “T...Tôi... tôi tôi tôi!”

Hần mỉm cười nhưng lại có một ý nghĩa khác, tiến tới bông y lên, nói khẽ vào tai y “Trời cũng tối rồi, cho cậu nghỉ ngơi một chút nhé!”

Gương mặt Biện Tang đếm chưa đủ mười giây đã trắng bệch như tờ giấy trắng, đêm hôm đó có một con người vô tội bị một tên cường hào ác bá làm đến khóc sưng đổ cả mắt...

Tội em tuôi –

Chương này dài (nhất từ trc tới giờ [tuôi nghĩ v])

5. Chương 5

“Ai da! Cái thằng ngốc này, cậu bị thần kinh hả!!!!” Biện Tang ôm bụng đau đốn kêu la thảm thiết.

Trương Đông Hạo giả vờ nghiêm túc chau mày phản kháng “Anh dám mắng khách hàng của anh như vậy sao!!! Đạo đức nghề nghiệp để ở đâu?”

Y ủy khuất dồn lực vào cánh tay ra một đòn quyết định, búa kéo bao... Lại thua...

Hần đắc ý nhếch môi, cầm búa cao su gõ một cái mạnh vào chỗ đã đỏ ửng trên bụng y, một lần nữa Biện Tang la lớn “Chết tiệt, tôi nhất định báo thù!!!!”

Hần bật cười thoải mái tựa lưng vào ghế sofa, cười đến đỏ cả mặt mới cố gắng ngừng lại, hần cảm thấy người này giống như món đồ chơi của trẻ em, chạm vào là phát ra âm thanh vui tai ấy.

Tiếp theo, lần này thần may mắn gõ cửa, Biện Tang thắng, y nở nụ cười tươi như hoa nhìn hần “Nè nè, có ngại không? Tiến tới gần một chút ah!”

Trương Đông Hạo không né tránh, trực tiếp vén áo, y nuôi tiếc nhìn cơ thể hoàn mỹ trước mắt, không đành lòng sờ sờ, bị hần liếc một cái cảnh cáo, y mới an phận giơ lên búa cao su...

Một cái, hai cái, ba cái, bốn cái, năm, sáu, bảy,...

Đánh xong một lượt, chưa kịp chờ hần phản ứng Biện Tang đã buông búa chạy đi, Trương Đông Hạo bị đánh đến ngốc, ngồi im nhìn

y chạy được khoảng 3 giây sau mới giật mình biết bản thân vừa bị ăn gian trắng trợn mới đứng dậy chạy theo.

Căn nhà này tuy là rất rất rộng nhưng hần vẫn không quên “Đây là nhà của tôi, cậu nghĩ cậu có thể chạy sao!”

Y quay đầu nhìn hần cười trêu chọc “Có thể!!! Hahahaha!”

Ý muốn của y là chạy đại vào căn phòng nào đó khóa cửa lại, kế hoạch thành công, nhưng suýt nữa đã bị hần bắt lại, đúng là chân dài cực kỳ có lợi mà.

“Mở cửa!” Trương Đông Hạo đập cửa liên tục nhưng người bên trong vẫn bướng bỉnh không chịu nghe, còn dám trả lời hần “Có bản lĩnh thì vào đây, tôi còn lâu mới mở cửa cho cậu, tưởng tôi cũng như cậu bị thần kinh chắc?”

Bên ngoài cửa bắt đầu im lặng đến đáng sợ, không một tiếng động, chẳng biết tiếp theo hắn sẽ làm cái quái gì, Biện Tang tò mò nhưng chung thủy không mở cửa, chừng 10 phút sau, có tiếng leng keng vang lên ‘Dafuq, khóa dự phòng sao...’

CHẾT CHẮC RỒI...

Chưa đầy một cái chớp mắt trọn vẹn, Trương Đông Hạo lù lù xuất hiện sau cánh cửa, trán nổi đầy gân xanh nắm cổ áo y kéo ra khỏi phòng.

Trên đoạn đường ngắn ngủi tới pháp trường, Biện Tang không ngừng cầu nguyện, cầu nguyện đến thấu trời cao, người đã phái sứ đoàn ban phát hạnh phúc của mình lấy điện

thoại gọi tới số của Trương Đông Hạo.

Nghe tiếng chuông điện thoại vang lên, hắn vốn muốn mặc kệ nhưng lại bị tiếng chuông làm phiền không chịu được lấy ra xem là ai gọi tới.

Mạc Hạ Xuyên chờ người kia nghe điện thoại lâu tới nỗi khó chịu khẽ chau mày, cô muốn nói với hắn vài chuyện, nhưng hắn lại chẳng nghe điện thoại.

“Alo, Em gọi anh có việc gì?” Trương Đông Hạo buông tay để Biện Tang sang một bên, đi ra ngoài vườn đóng cửa lại nghe điện thoại.

Y nhìn hắn đứng bên ngoài nói chuyện bộ dạng như là rất hạnh phúc, nụ cười ôn nhu đó, có lẽ là người đã làm hắn buồn, đúng là cái tên ngốc mà.

Nghe xong điện thoại, hắn hí hửng bước vào trong, tâm trạng trừng phạt gian lận của y cũng không còn nữa, Trương Đông Hạo bảo y về nhà trước, hắn có việc cần phải đi, không cần nói Biện Tang cũng biết đó là việc gì, nhưng mà trong hợp đồng không có bao gồm việc quản lý đời tư của hắn.

Y ra khỏi nhà, không có đóng cửa, để cho hắn tự mình giải quyết, một mạch đi thẳng về nhà, hôm nay không có hứng thú đi chơi, Biện Tang nằm chán chê ở căn phòng nhỏ, nghe tiếng bụng mình kêu mãi mới lười biếng đứng dậy, dự định là đi mua thức ăn nhanh, nhưng nghĩ gì đó, y lại tới chợ ở gần đó mua vài món đồ cơ bản

về nấu.

Trương Đông Hạo hôm nay có cuộc hẹn với Mạc Hạ Xuyên, hắn chuẩn bị rất kỹ càng, còn chủ động đặt bàn ở nhà hàng danh tiếng ngồi đó chờ cô tới.

Người yêu của hắn cuối cùng cũng xuất hiện, còn dắt thêm một người nữa, anh ta trông rất lịch sự, lại còn lần đầu gặp mặt liền cúi chào hắn có phần lễ phép thái quá.

“Ngại quá! Anh tới lâu chưa?” Cô nở nụ cười, ngồi xuống chiếc ghế ở đối diện vừa được anh chàng kia kéo ra hộ.

Nụ cười trên môi Trương Đông Hạo gần như bị đông cứng “Anh vừa mới tới, đây là...” Hắn nhìn nam nhân kia chờ cô giới thiệu.

“A, đây là Ngô Duẩn Hàn, bạn trai của em!” nói ra mấy câu này cô cũng có phần ngại ngùng vì còn chưa chia tay với hắn đã có người mới. Dù cho cái tiếng người yêu kia cũng chỉ là cái hư danh nhưng làm như vậy quả nhiên không hề nể mặt hắn.

Không chờ hắn lên tiếng, cô liền nói tiếp “Xin lỗi, Đông Hạo, em chọn anh ấy vì cảm thấy bọn em có rất nhiều điểm chung, anh ấy cũng rất thương yêu em... Hôm nay, sở dĩ muốn giới thiệu cho anh, vì... Em xem anh là người bạn thân nhất, cũng là người anh trai của em!”

Hắn gượng cười không để lộ con tim đang âm thầm rỉ máu của mình, lần này hắn thua rồi, thảm bại, đến đáng thương...

Cả bữa cơm

tối đều chỉ có mình Mạc Hạ Xuyên nói chuyện, hắn thỉnh thoảng chỉ cười phụ họa theo, ngoài ra chỉ chăm chú nhìn cô không tránh khỏi đau lòng.

“Oa, nhanh như vậy, hợp đồng còn có 3 tháng 20 ngày nữa là kết thúc rồi!” Biện Tang ngồi dưới đèn bàn tính toán cười như tên dở, nhưng y lại cực kỳ cao hứng đánh dấu loạn trên cuốn lịch để bàn.

Bây giờ là 11h giờ đêm, Biện Tang chép miệng buồn chán nhìn quanh nhà một lượt, được rồi, đi thôi...

Có lẽ người khác nghĩ y muốn đi ra ngoài chơi bởi nhưng tất cả đều sai rồi nhé, y khoác vào áo khoác, đi tới cửa hàng 24h mua một ít đồ ăn vặt thôi mà.

Trên đường đi vắng vẻ, bất ngờ bị đèn của chiếc xe nào đó chiếu thẳng vào mặt, y bị chói mắt dùng tay che lại, he hé nhìn, chưa kịp thấy rõ đã bị một cái hủ rượu ập vào người.

“Tại sao cô ấy không yêu tôi?”

Giọng nói này có chút quen thuộc, là của Trương Đông Hạo sao? Hắn tại sao lại ở nơi này????

“Nè! Thần kinh hả, tránh ra coi...” Biện Tang đẩy hắn ra, nhưng người kia lại càng dính chặt hơn, hắn áp y lên vách tường bên trong hẻm nhỏ cường hôn.

Bị hơi cồn của hắn nhiễm say, y mềm nhũn nằm trong vòng tay hắn, quên mất kháng cự.

Cũng không rõ họ làm sao mà có thể về được tới nhà của hắn, chỉ biết rằng bản thân y bị Trương Đông Hạo đem ra làm hình nhân thế mạng cho người kia, bị hắn hết ôn nhu rồi cường bạo đều phải hứng chịu rồi âm thầm nuốt trôi xuống.

Cái tên này khi bình thường giống như bị thần kinh, khi gặp chuyện lại giống như thăng ngục tự làm tổn thương mình rồi tổn thương luôn cả người khác, chỉ cần không tổn thương tới người hắn yêu nhất thì đều có thể.

Cái tên này đúng là đồ bỏ đi, thật ngu ngốc, nhưng lại làm cho y thương tâm giùm hắn, muốn nhìn thấy hắn cười, y tự nghĩ rằng ngày mai sẽ bày trò để hắn cười, để cho bản thân không phải khổ sở bởi loại cực hình mang tên cường bạo này nữa

6. Chương 6

Mấy hôm nay cứ cảm thấy trong người mệt mỏi uể oải, Biện Tang đoán chắc là do bị cái tên vương bát đản kia hành hạ mới bị như vậy, cảm phần liếc người đang nằm đè lên mình ngủ, y hừ mạnh một tiếng đẩy hắn ra.

Trương Đông Hạo lặn qua một bên, nằm im một hồi còn tưởng ngủ say đến nỗi bị đẩy ra cũng không dậy, ai ngờ y vừa tỉnh giấc chần ra khỏi đệm liền bị hắn gọi lại “Đây là đâu? Cậu tại sao lại ở đây?”

Biện Tang xoay người nhìn hắn rồi nhìn đi chỗ khác như phớt lờ câu hỏi đó, Trương Đông Hạo khó chịu chau mày bàn tay giữ lấy y càng chặt hơn.

“Buông ra!” y nhẹ giọng yêu cầu.

Hắn chẳng những không nghe còn bật dậy áp y xuống “Trả lời tôi!”

Biện Tang giật mình cứng đờ người nằm dưới hắn, chớp chớp mắt liên tục mấy cái, mặt thộn ra trông cực kỳ ngốc, nhưng sau đó khi phục hồi lại lý trí lập tức bị hắn tuyên bố lấp khuôn mặt, hung hăng gõ lên đầu hắn “Mau gọi về bảo người hầu nhà cậu đem thuốc tới đi!”

Lần này đổi lại là Trương Đông Hạo bị câu nói của y làm cho đực người ra, cái gì lấy thuốc, còn có y dám gõ đầu hắn? Từ nhỏ tới lớn hình như chưa có ai làm vậy ...

“Nè, ngày người làm gì đó, ra khỏi người tôi đi, tiểu tử này cậu thật là

phiền mà!” Biện Tang tức giận đẩy hấn ra, nhưng người này lại nặng như vậy, đêm qua làm tới tận gần sáng mới thả cho y nghỉ ngơi, hông còn đau, vừa động mạnh một cái đã phải nhăn mặt vì đau đớn.

Trương Đông Hạo thoáng chốc trở nên băng lãnh, khóe môi nở một nụ cười nguy hiểm nhìn thẳng vào mắt y, nhìn đến nỗi Biện Tang lạnh cả sống lưng “Nhìn... Nhìn cái gì? Có cái gì đáng đáng đáng đáng...”

Hấn bất ngờ đưa tay chặn miệng y lại “Im lặng là lúc cậu đẹp nhất!”

“Tôi mặc dù là MB nhưng mà không phải muốn tán tỉnh nói vài câu dễ nghe là có thể đâu nha!”

“Cậu nói mấy câu đó dễ nghe hả? Đúng là đầu óc có vấn đề mà!”

Mắt thấy hấn đã trở lại cái dạng đáng ghét như vậy cũng yên tâm được đôi chút, y hất mặt lên trời làm ra vẻ kiêu hãnh “Mà nè, cậu nên cảm ơn tôi vì việc tôi đã làm đi!”

Trương Đông Hạo nghiêng đầu tò mò nhìn hấn không nói lời nào nhưng mà đó cũng là dấu hiệu của hấn muốn y tự mình nói ra lý do tại sao, Biện Tang cười lớn “Đêm qua giúp cậu giải sầu đó, xong rồi sáng nay còn nói tôi đẹp nữa, lẽ nào muốn bẻ hướng sang tôi? Cong rồi sao?”

Hấn cười lớn, cười xong nghiêm mặt lại nhìn y “Cong cái đầu cậu, mau thay y phục cho tôi!”

“Cái gì? Không có tay à?”

“Cậu

! Đi thay y phục ngay! Cho tôi!!!”

Biện Tang lúc này mới phát hiện mình đã bị hố, ngại ngừng cười hề hề chống tay đứng dậy nhanh chóng thay quần áo.

Y cũng chẳng có cái gì đồ hiệu đắt tiền giống hấn, chỉ đơn giản là sơ mi trắng quần tây xanh như đám học sinh trung học vẫn hay mặc, nhìn y vận lên mình trang phục này hấn cũng bất ngờ, giống kiểu mấy cậu nhóc học trung học vóc người nhỏ nhắn xinh đẹp vậy.

“Đi!” Biện Tang lật chần ra khỏi người Trương Đông Hạo, hấn còn chưa có mặc lại y phục “Hối thúc tôi, kết quả cậu còn trần truồng thế này ...” ý nghĩ quỷ dị trong đầu y xuất hiện, nở một nụ cười khó đoán sau đó cười ha hả “Nè nè, cậu muốn làm nghề mới sao, cũng được, tôi nghĩ với gương mặt này cũng có thể tạo scandal kiếm tiền nuôi thân đó!”

Vừa dứt lời lập tức bị ăn một đấm vào bụng “Câm miệng cho tôi!” hấn nằm đó trên người chỉ có quần lót nhỏ che thân, thuận tay gối xuống đầu nhàn nhã rung đùi “Chờ trợ lý của tôi đem y phục tới, sau đó mới ra ngoài!”

“À à à! Thì ra là vậy!” Biện Tang ôm bụng vừa đau vừa buồn cười, nhìn gương mặt của hấn giống như tiểu nương tử sắp bị đuổi về nhà mẹ vậy, thật muốn nựng một cái.

Trương Đông Hạo nghiêm túc nhìn y một cái, làm cho người kia chột

phát hiện, ừm... Không phải tiểu nương tử sắp bị đuổi về nhà mẹ, mà là một tên sát nhân cầm thú máu lạnh giết người không chớp mắt.

“Còn cười nữa.... tôi cắt lưỡi cậu!”

“Hừm... Ừm, ờ ừ...”

Mang tiếng là quần áo của trợ lý hấn tùy tiện ghé nhà đem tới lại là một bộ trang phục cực kỳ tinh xảo đã xuất hiện ở tạp chí thời trang tuần trước, Biện Tang ganh tị cắn cắn trái táo trên tay bất lịch sự vừa nhai vừa nói “Tôi tưởng kiểu người như cậu cả ngày lo làm việc đáng lẽ ra phải dùng thời trang ông lão mới phải!” nói xong quay mặt đi nơi khác cười đến sảng khoái.

Trương Đông Hạo nghe nói nhăm mĩi cũng quen, hấn trực tiếp nắm lấy cổ áo của y lôi ra ngoài, ở dưới lầu của tòa chung cư cũ nát có một chiếc xe sang trọng đã đứng đó từ rất lâu đợi họ.

Hôm nay có tài xế đi cùng, Trương Đông Hạo và Biện Tang ngồi ở ghế sau, hấn im lặng không nói gì chỉ có y là nhao nhao lên như mấy con khỉ vừa trốn khỏi rạp xiếc “Nè nè, muốn đưa tôi đi đâu vậy?”

“...”

“Ê ê ê... Đừng lơ tôi, tôi chỉ muốn biết là đang đi đâu thôi mà!”

“Còn nói nữa đem cậu bán vào kỹ viện!”

Biện Tang bật cười, quên mất còn có người thứ ba ở đây, tự nhiên nói “Chứ cậu nghĩ tôi hiện tại đang làm cái nghề gì đây? Hahahaha!!!”

Trán hần nổi gân xanh giật giật, thật muốn đem đồng tài liệu trên tay toàn bộ nhét vào cái miệng thích nói nhảm của y, bất quá giữ mặt mũi trước tài xế của mình, hần đã im lặng tiếp tục xem xét văn kiện.

Tính tới hiện tại, Trương Đông Hạo chưa từng làm mất hình tượng nam nhân mị lực lạnh lùng đầy quyền lực, chỉ có trước mặt Biện Tang thôi tiểu tử này mới có ngoại lệ này, với gia đình, với Mạc Hạ Xuyên, với tài xế, thư ký, nhân viên, ngay cả người giúp việc, hần cũng chưa từng nói ra nửa chữ vô nghĩa, chính là ở trước mặt y mới có thể để lộ ra bản tính nóng nảy mất kiểm chế của mình...

Nên nói Biện Tang tài giỏi hay nên mắng hần bị thần kinh đây?

7. Chương 7

Biện Tang ngồi trên xe vỗ vỗ cái bụng căng tròn thở dài “Trời ơi Tiếc quá... Tiếc quá à, còn chưa ăn đủ cái bụng này đã căng như vậy rồi! Thật hiếm khi mới được ăn ở một nơi như vậy mà...”

Trương Đông Hạo ngồi một bên khinh thường hừ nhẹ chăm chú lái xe không thèm nghe y nói nhảm, kết quả kế hoạch bất thành, cái tên này còn phiền hơn mấy bà thím đã có chồng nữa “Nói đủ chưa, cậu không có mệt nhưng tôi mệt!”

“Mệt cái gì chứ, tôi nói thì tôi mệt liên quan gì cậu, phải vận động như vậy để tiêu bớt thức ăn, cậu muốn tôi no nghen đến chết à! Cái đồ độc ác như cậu...”

Hần bực mình thẳng gấp lại, Biện Tang không kịp chuẩn bị đầu đập mạnh vào kính xe, cái người đang nói mãi không chịu ngừng kia cuối cùng đã chịu im lặng, đổi lại tới phiên hần lái nhai “Cậu đã từng thấy qua người nào nói nhiều liên có thể tiêu bớt thức ăn chưa? Hay muốn tôi đập cậu một trận để cậu nôn ra nhé!”

‘Ồ...’ Biện Tang tim đập thình thịch trong ***g ngực, trợn tròn mắt lo lắng, có khi nào hần làm thật không? Ai thì không biết nhưng tên thần kinh này nhất định có khả năng làm vậy ‘Đáng

ghét, không cho tôi than thở thì tối nay về nhà tự mình than thở, ai cần cậu nghe, đáng ghét đáng ghét!’

Trương Đông Hạo trong lòng đắc ý nhưng bên ngoài vẫn một bộ dạng lạnh lùng khó chịu hất cảm hứng y mỉa mai “Nói thêm câu nữa nào!”

“Cái đồ bệnh thần kinh!” nói xong y lập tức mở cửa xe nghĩ muốn chạy xuống, ai ngờ... Cửa xe đã bị khóa lại từ lúc đầu rồi...

‘Thôi xong rồi!’ trong đầu vừa mới có một tiếng nổ lớn, Biện Tang hồi hận khóc không ra nước mắt tựa đầu vào kính xe thở dài.

Hần nhếch môi tựa tiểu phi tiểu gạt cần số, nhấn ga chạy đi, chỉ bỏ lại cho y một câu mà người khác nghe sẽ thấy đây chỉ là công việc bình thường còn y nghe thấy giống như cực hình thời cổ đại vậy “Về cất cổ nào!”

Toàn bộ mọi hoạt động chạy nhanh dần nhanh dần, hai tháng trôi qua gói gọn trong một phút ngắn ngủi...

Âm thanh thủy tinh rơi xuống sàn nhà vỡ tan đột nhiên vang lên, Trương Đông Hạo mở to mắt nhìn thấy một mảng trắng xóa, cả người hần phút chốc bị vây trong lớp lụa mỏng cũng đồng một sắc trắng, tim hần co lại đau nhói.

Quay đầu nhìn đồng hồ, đã là 3h sáng, hần mệt mỏi chạy ra khỏi đám ngổn ngang trên giường khoác đại một cái áo sơ mi đơn giản cầm khóa xe chạy ra ngoài.

Cuộc điện

thoại lúc 11h đêm qua, Biện Tang nói rằng y mệt mỏi, y muốn trả lại tiền cho hần, không muốn tiếp tục làm công việc này nữa...

Tờ giấy xét nghiệm HIV dương tính của y hần còn đang giữ trong ngăn kéo phòng làm việc, hần thực sự không có lo sợ chuyện này, hần lo sợ chính là người kia rốt cục đang xảy ra chuyện gì.

Mạc Hạ Xuyên đã phát hiện ra cái tên tình nhân của cô đó chính là người mà thuộc hạ thân cận bên Trương Đông Hạo phái tới, hần muốn người đó thay hần chăm sóc cô, suy cho cùng tới giờ phút này cô mới biết rằng người yêu mình nhất chỉ có mỗi hần, không khỏi xúc động quay về, nhưng hôm đó hình ảnh hai nam nhân quần lầy nhau thực sự ghê tởm khiến cô buồn nôn, vậy nên chỉ có cách đẩy hồ ly tinh tao hóa đó ra xa nam nhân của mình cô mới an tâm.

Lại nói, căn bệnh HIV của y không phải do cô gây ra, nhưng mà tìm người tới uy hiếp bắt y rời khỏi rồi đánh người tới thổ huyết chính là một tay Mạc Hạ Xuyên làm ra.

Biện Tang yếu ớt nằm thõ thốc trên tấm đệm cũ trong căn phòng nhỏ tại khu nhà ổ chuột của mình, cánh cửa bật mở, thân ảnh quen thuộc xuất hiện, thực sự làm y muốn khóc.

Khóe môi run rẩy nở nụ cười, Biện Tang lên tiếng “Tôi... Hmm... cậu tới thì tốt rồi... tôi trả lại tiền cho cậu... sau này...”

sau này...!”

“Đừng nói gì nữa, tôi đưa cậu tới bệnh viện!” Trương Đông Hạo thở dài chau mày bỗng y lên, lúc này Biện Tang dù có muốn hay không cũng chẳng còn sức lực kháng cự. Mỗi một ngát trên vai hần.

Bác sĩ y tá hầu hết nhìn họ bằng ánh mắt quý dị, hần cũng chẳng còn bận tâm mấy chuyện này, chỉ cần Biện Tang có thể quay lại như trước đây, cùng hần cả ngày đầu khẩu, nấu mấy món cực kỳ đơn giản nhưng lại dễ tẻ cho hần mỗi ngày, làm mấy chuyện nhảm nhí mà chỉ có trẻ con mới làm, bàn tới kế hoạch điên rồ sau này của cả hai...

Tuyệt nhiên, không rõ là mồ hôi hay nước mắt, mặt đắng chàm lên khóe môi Trương Đông Hạo, lo âu hần lên khóe mắt hần, có lẽ sớm xuất hiện nếp nhăn thôi, trong đầu lại xuất hiện lên hình ảnh của người nào đó cố thật mạnh lên trán hần, chề hần già nua mặt đầy nếp nhăn rồi chạy trốn tới phòng kho, kết quả bị kẹt trong đó không ra được phải cầu cứu hần. Nghĩ tới đây con tim ầm ập lên được một chút bất quá thực trạng lại quá tàn khốc.

Trương Đông Hạo không cho rằng hần đối với y là tình yêu, hần chỉ biết rằng hần cần y ở bên cạnh, chỉ cần có Biện Tang tâm tình hần liền tốt hần lên, mặc dù y ở cạnh hần đều là vì tiền.

Cửa phòng cấp cứu mở ra, bác sĩ

tóm gọn các căn bệnh lại trong một câu “Vết thương ở nơi đó nhiễm trùng quá nặng, cùng với virus HIV tác động mạnh làm hại khuẩn sản sinh nhiều ảnh hưởng đến tuyến thận và một số cơ quan khác vùng bên dưới. Cậu ấy có lẽ chỉ còn vài ngày nữa thôi!”

Toàn thế giới của hần phút chốc sụp đổ, tại sao lại như thế? Làm sao có thể? Người nằm trên giường bệnh đã được thay quần áo bệnh nhân, vết máu trên mặt cũng đã được lau chùi cẩn thận. Tiếng máy thở oxi đều đặn vang bên tai hần, phiền muộn...

“Cậu còn không mau thức dậy! Bác sĩ nói cậu còn vài ngày nữa thôi, mau dậy tận hưởng đi, không phải nói rằng cậu muốn có thật nhiều tiền sao! Chỉ cần cậu chịu mở mắt tôi toàn bộ đều cho cậu!”

Hần cứ nói chuyện một mình như vậy, vĩnh viễn không hay biết trong đêm đó, Biện Tang đã âm thầm chảy nước mắt, không phải y không muốn thức dậy, cũng không phải là không muốn trả lời, chỉ là không có biện pháp.

Vài ngày sau đó, Trương Đông Hạo cũng không có rời khỏi giường bệnh, Biện Tang cũng cảm thấy lúc này cực kỳ minh mẫn, đầu óc thanh tỉnh đến lạ lùng. Y mở mắt, thấy hấn đang gục đầu nằm cạnh mình, gương mặt đã tiêu tụy.

Y thở dài, đôi mắt sáng rõ ngược dậy nhìn y, Trương Đông Hạo mừng rỡ nở nụ cười thật tươi “Cậu tỉnh rồi!”

Biện Tang cũng mỉm cười, trái tim đập mạnh gây ra cơn đau dữ dội “Xin lỗi... Tôi... Tôi ... Cậu nên đi xét nghiệm, tôi... Mặc bệnh H...IV...”

Hấn biết, hấn đều biết, nắm chặt tay y cảm nhận được sự chết chóc qua cái lạnh lẽo đáng sợ này “Đừng lo, tôi không sao đâu! Cậu có thể vì tôi mà tiếp tục sống không?”

Biện Tang ngẩn người một lúc lâu mới e ngại lắc đầu, nước mắt vô lực chảy xuống hai bên vành tai, từ lúc sinh ra tới giờ y chưa từng dám tưởng tượng qua có một ngày mình biến thành cái dạng yếu đuối này “Xin... Lỗi...”

“Nếu tôi nói tôi lỡ thích cậu mất rồi?”

Y mặc kệ đau đớn cười đến híp cả mắt “Cảm ơn... Tôi... khụ khụ... tôi cũng vậy!”

Hấn muốn kể cho y nghe chuyện xảy ra trong mấy hôm nay, chuyện của Mạc Hạ Xuyên, nói rằng cô ấy đã bị hấn trừng phạt, thay y đòi lại công đạo, nói rằng cái cây mầm nhỏ lẩn trong cỏ mà hai tuần trước trong khi y cắt cỏ để lại lúc này đã mạnh mẽ vươn lên thành cây con, nói cho y biết rằng hấn đã sai người chuẩn bị cho y một căn nhà do chính y đứng tên, nói rằng hấn đã vô tình trao trái tim mình cho y.

Toàn bộ giữ trong lòng quá nhiều, hấn không biết nên nói cái nào ra trước mới tốt, tiếng máy theo dõi nhịp tim vang lên làm

náo động cả một vùng, tiếp títtítít thật nhanh rồi chậm dần lại tạo thành một thanh âm dài vô tận, cánh tay lạnh lẽo hấn đang cố gắng nắm lấy không còn có phản ứng nữa...

“...Ái tình sắp tan vỡ rồi, người vẫn còn hôn nhẹ lên trán tôi. Tình yêu quá sâu nặng, nhưng lại thật khó hiểu. Tại sao chúng ta phải lẩn trốn như vậy?”

Cuối cùng vẫn là chia tay, hy vọng người sẽ trở thành con người tốt hơn. Đã từng là người tôi yêu nhất, nhưng lại không còn hỏi thăm tin tức, biến thành hai người xa lạ.

Người vẫn chiếm vị trí quan trọng nhất trong tim tôi. Xin lỗi... Tôi không thể cùng người ở bên nhau...”

Thương yêu cùng với tưởng tượng là hai loại chuyện

Yêu một người, cùng với đối phương ở bên nhau cũng không giống nhau

Có lúc, nói tạm biệt cũng không hẳn là chia xa.

Mà là chọn lựa một cách khác tốt cho đối phương hơn...

Hấn từng hỏi “Dựa vào đâu nói tôi ngu ngốc?”

Lúc đó y chỉ cười trả lời “Dựa vào cậu tin tôi!”

Hấn cũng chẳng bức tức, đơn giản hỏi lại lần nữa “Vậy ra cậu là kẻ nói dối à?!”

Y giật chiếc gối trong tay hấn ném ngược trở lại vào người hấn rồi chạy đi “Không phải, vì tôi nói cậu ngốc cậu liền tin như vậy!”

Yêu sao...

Chỉ cần nói được ra cho người đó biết là tốt rồi

Người khác yên lòng mình cũng được thanh thản

Tạm biệt tình duyên kiếp này!

Biện Tang

– HOÀN –

Hơi bị khó hiểu òa –

8. Chương 8: Phiên Ngoại

Rất lâu rất lâu sau đó

Mùa đông năm nay tới rất sớm, mới giữa tháng 11 mà tuyết đã phủ dày không thấy mặt đường.

Trên tầng cao nhất của toà cao ốc hiện đại trung tâm khu đô thị sầm uất có một thân ảnh cô độc đang đứng đó.

Trước đây có người từng nói với hân rằng điều ước sẽ được thiên sứ nghe thấy và thực hiện khi những hạt tuyết đầu tiên rơi xuống, vì khi ấy những vị thiên sứ đang ở gần hạ giới nhất có thể nghe thấy lời nguyện cầu của chúng ta.

Trương Đông Hạo một nam nhân cũng gần 30 nhưng vẫn tin vào những lời ấy có phải là quá ấu trĩ hay không?

Mọi năm hân đều làm việc đến tuyết rơi khi nào không hay, hiện tại đứng nhìn những bông hoa tuyết lạnh lẽo này chợt rung mình, khi cánh hoa chạm vào tay hân cũng giống như cảm giác lúc chạm vào tay người kia vậy.

Tim khẽ nhói lên, hân cười khổ quay đầu bước ra khỏi sân thượng lộ thiên trắng xoá bởi tuyết, tóc cũng phủ đầy tuyết, chiếc mũi cao thẳng cũng vì lạnh mà ửng đỏ.

Lại một lần nữa cô độc bước vào căn nhà trống trải này, khi đi ngang qua vườn cây còn cố ý đưa mắt nhìn cái cây mà Biện Tang đã để lại,

cảm xúc hoà tan vào nhau, là nên vui hay nên buồn đây?

Đã rất lâu rồi hân không có ra ngoài vào ban đêm, chỉ ở yên trong nhà đọc sách, xem văn kiện, xử lý công việc ở công ty, cuối tuần rảnh rỗi nghe theo mẹ đi xem mắt vài người xem như tìm một tia hy vọng cho mình có thể thoát khỏi khoảng trống mà Biện Tang bỏ lại, nhưng chắc có lẽ hân đã làm rồi.

Cho tới hiện tại hân mới phát hiện ra bản thân đã bị y vô tri vô giác từ khi nào đã mê hoặc đến không có lối thoát.

Cái tên bệnh thần kinh ấy, con người ấu trĩ của y, cả mỗi lúc y bày trò trên chóc hân nữa.

Không nghĩ tới người mạnh mẽ như hân khi ấy có thể khóc đến thương tâm như vậy.

Gập cuốn sách lại đặt ở đầu giường, Trương Đông Hạo thở dài với tay lên tắt đèn ngủ, tuyết hiện tại lạnh hơn tuyết ngày xưa nhiều nhĩ!

Cả đêm không ngủ được, hân quyết định dậy sớm ra ngoài ăn sáng rồi tới công ty, Trương Đông Hạo thích nhất là tới tiệm mì xào ở đầu ngõ khu nhà trọ của Biện Tang, trên người một thân tây trang đắt tiền bước vào tiệm mì nhỏ lụp xụp không khỏi khiến người khác lấy làm lạ nhìn chòng chọc vào hân.

Ông

chủ quán mì tươi cười tự động bưng tới cho hân một phần mì hoành thánh theo lệ thường, Trương Đông Hạo cũng mỉm cười nhận lấy mì lạng lẽ ngồi một góc ăn.

Ước gì hiện tại có người nào đó ngồi đối diện miệng thoăn thoắt kể chuyện cho hân, giành lấy mấy miếng xá xíu loại thường trong tô của hân, ăn xong còn vuốt vuốt bụng thở hồng hộc vì no.

Nghĩ tới hân nhin không được phì cười, chợt nhận ra đánh mất đi y chính là mất đi một mảng màu hồng của cuộc sống.

“Ông chủ! Cho cháu một tô mì xá xíu hoành thánh sủi cảo há cảo không giá mang về!”

Phía bên kia có người gọi món, hần bắt ngờ quay đầu lại nhìn người kia. Nhìn đến sống mũi cay xè viền mắt nóng ran.

“Cái loại mì gì thế này!!!”

“Là mì xá xíu hoành thánh sủi cảo há cảo không cho giá đó, à vì tôi không ăn được giá!”

“Biện Tang, tôi nói cậu đúng thật là bị bệnh thần kinh!”

“Hahaha, cũng tốt mà!”

“Tốt chỗ

quái nào!”

“Tôi nói tốt là tốt!”

...

Trương Đông Hạo bình tĩnh, đúng lúc người kia sắp rời khỏi, hần vội để lại tiền trên bàn rồi chạy theo ra ngoài.

Trời đông tuyết phủ đầy đường, bên ngoài ai ai cũng mặc một thân áo lạnh, khăn choàng cổ dày che gần nửa mặt, nhưng hần có thể nhận ra người kia bởi chiếc khăn choàng đỏ rực nổi trội đó.

“Tiểu Tang!”

Không có ai trả lời, hần lại tiếp tục đuổi theo, tới một cái ngõ nhỏ gần đó thì thiếu niên đổi hướng rẽ vào, con hẻm nhỏ vậy nhưng rất nhiều lối rẽ, hần đi đến rối tinh cả lên mới thấy được người đó đi vào căn nhà nhỏ cũ kỹ phía trước mặt.

Trương Đông Hạo đứng bên ngoài do dự thật lâu mới gõ cửa, người ra mở cửa chính là thiếu niên ấy nhưng cậu đã gỡ bỏ lớp áo len và khăn choàng cổ, đôi mắt to tròn ngây ngốc nhìn hần “Tiên sinh, ngài tìm ai?”

Trái tim hần run rẩy, lời trên môi ngập ngừng mãi mới nói ra “Biện ... Biện Tang... em...”

Biện Thương nghe tới tên người anh xấu số đã mất của mình cũng bắt ngờ “Anh là gì của Tang ca?”

Đây không phải là Biện Tang sao? Sao lại có thể có một người giống với y như hai giọt nước thế này, bất quá hần vẫn không khỏi mừng như điên ôm lấy người kia “Anh rất nhớ em, Biện Tang! Không cần giả vờ như vậy, anh biết trước đây là anh sai!”

“Tiên sinh, anh trai tôi đã mất cách đây mấy năm rồi, anh là...” Biện Thương suy nghĩ một chốc, gương mặt cũng biến lãnh đạm “Anh có phải chính là nam nhân mà anh tôi yêu, đã gián tiếp hại chết anh ấy không?”

Tim Trương Đông Hạo đau

nhói, hần buông cậu ra, khổ sở gật đầu, nếu đây không phải là Biện Tang, vậy tại sao ông trời lại cho hần gặp cậu, để hy vọng của hần một lần nữa trở dậy mạnh mẽ như vậy.

“Nếu em không phải là biện tang, vậy tại sao...”

“Anh có muốn vào nhà một chút không, bên ngoài tuyết lớn như vậy...”

“Nếu có thể, chúng ta vào trong nhà nói!”

9. Chương 9: Phiên Ngoại (tiếp Theo)

Hai người ngồi trong nhà, hệ thống sưởi hoàn toàn không có khiến cho mùa đông trở nên đặc biệt lạnh lẽo khắc nghiệt, ly trà ấm trong tay cả hai cũng đã sớm nguội lạnh.

“Biện Tang cậu ấy...”

Biện Thương mỉm cười, nụ cười cực kỳ giống người kia nhưng mang thêm vài phần ôn nhu làm tâm Trương Đông Hạo nhói đau.

“Tang ca... Kỳ thực chúng tôi không ở cùng nhau nhưng anh ấy rất tốt, tiền đi làm dành dụm được đều là lo cho tôi, anh ấy nói cuộc sống của anh ấy thật sự rất phức tạp nên mới không muốn tôi sống cùng anh ấy! Tôi rất thương Tang ca, đó là cũng là người thân duy nhất của tôi!”

Thiếu niên dừng lại một lúc chăm chú nhìn vào tách trà đang dần nguội lạnh, cúi khổ nhấp một ngụm. Hắn ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, một mực im lặng lắng nghe.

“Chúng tôi khi ấy rất ít khi gặp nhau, cho đến một ngày, Tang ca tới đây và nói với tôi rằng anh ấy lỡ đem lòng đi yêu một nam nhân nọ, mà người đó lại chẳng để ý tới anh ấy, vậy nên anh ấy đau lòng. Tôi còn nhớ rõ quãng thời gian đó Tang ca cách vài ngày lại tới tìm tôi, anh nói rằng rất mệt mỏi, mà chỉ có mình tôi là điểm tựa!”

“Sao cậu ấy lại ngốc như vậy!” Trương Đông Hạo viền mắt phiến hồng khổ sở giữ chặt tách trà trong tay.

Biện

Thương lắc đầu “Có một số chuyện anh không hiểu, vĩnh viễn không hiểu!”

“Tại sao?”

Thiếu niên buồn bã cúi thấp đầu hai vai dường như đang run rẩy, giọng nói có điểm biến đổi “Lần cuối chúng tôi gặp nhau, Tang ca anh ấy thực sự rất tiêu tuỵ, nhưng anh ấy vẫn đối với tôi cúi đến híp mắt, anh ấy nói rằng cuối cùng nam nhân mà anh ấy yêu cũng chịu cười một cách thật lòng với anh ấy, anh ấy còn nói thời gian qua rất nhanh, anh ấy không còn thời gian nữa, muốn tôi tới thay anh ấy diễn vai của anh ấy, sợ rằng khi anh không vui sẽ không ai bên cạnh anh, sợ rằng sau khi anh ấy...”

Lúc này giọng cậu đã khản đặc, từng mảng từng mảng ký ức mơ hồ bất chợt rõ nét đến tim đau. Cố gắng nói ra câu cuối “Anh ấy sợ rằng sau khi anh ấy đi rồi, người đó sẽ quên mất anh ấy ...”

“Thực ngốc! Biện Tang em ấy đúng là tên ngốc mà! Tôi làm sao có thể...” Hắn khổ sở rơi lệ, mặt úp vào đôi bàn tay của chính mình không câu nệ mà bật khóc.

Hoá ra hắn đã lầm, hoá ra Biện Tang vẫn luôn yêu hắn, hoá ra hắn chính là tên khốn như vậy, hoá ra...

Trương Đông Hạo như một bệnh nhân tâm thần vội đứng dậy chạy ra ngoài không nói thêm lời nào mặc kệ cho Biện Thương ngờ ngác chưa kịp phản ứng.

Hắn điên cuồng chạy tới khu nhà trọ

trước đây của y, ngậy ngốc tìm tới căn phòng quen thuộc ấy, cửa phòng đã được sửa lại, tổng thể cũng đã tu bổ đôi chút, vừa đúng lúc hắn tới trước cửa, người bên trong nhà trùng hợp bước ra ngoài.

Bốn mắt nhìn nhau cả hai nhất thời đều bất ngờ.

Khoảng 10 giây sau đó thiếu niên trong nhà ấy kéo khăn quàng len lên che hết gần nửa khuôn mặt cúi đầu chạy đi lướt ngang qua hắn.

Trương Đông Hạo thất thần vội giữ lấy tay người kia, khẩn trương gọi lớn “Tiểu Tang!” (Biện Tang còn sống!!!)

Không chờ y trả lời, hắn tiến tới ôm chặt lấy người kia “Anh rất nhớ em, thời gian qua em đã làm gì? Tại sao lừa dối anh?”

Có quá nhiều câu hỏi mà hắn cần lời giải đáp.

Vốn dĩ dự tính sẽ giả vờ không có chuyện gì nhưng gặp lại cố nhân, kiên cường giả tạo mà Biện Tang cố gắng thiết lập nên hoàn toàn sụp đổ thời khắc gặp lại ấy “Trương Đông Hạo, anh buông ra!”

Nghe thấy người kia lại một lần nữa gọi tên mình, tim hắn một lần nữa trật nhịp “Không được, anh buông ra rồi em sẽ chạy mất!”

“Xin lỗi!”

“Tại sao?”

“Vì tôi sớm đã muốn li khai anh, muốn rằng trong lòng anh Biện Tang tôi lúc nào cũng là hoàn hảo nhất, anh ban đầu muốn có được tôi vì tôi làm anh vui vẻ, nhưng mà tôi lại chẳng phải

thần tiên, phần buồn bã sâu sắc trong tôi phải tận lực giấu đi, tôi thực sự rất mệt, vậy nên...”

Hắn như sợ hãi điều gì đó càng ôm chặt hơn “Đừng! Em không được đi nữa, em nhất định phải ở lại, sau này và cả sau này nữa, nỗi buồn của em, niềm vui của em đều là của anh có được không? Không cần che giấu như vậy, có được không?”

“Anh không tức giận khi tôi lừa dối anh sao?”

“Em không lừa dối anh, đều là anh bức em!”

Biện Tang vừa khóc vừa cười đẩy hắn ra “Anh biết tại sao hôm nay tôi lại quay về đây không?”

Hắn ngơ ngác nhìn y chắc chắn rằng mình chẳng hiểu gì “Tại sao?”

“Vì tôi phát hiện mình còn để quên một thứ!”

Mặt hắn càng ngốc hơn.

“Cho tôi mượn tay trái của anh!”

Trên bàn tay ấy, tại ngón vô danh vẫn như cũ là chiếc nhẫn bạch kim thiết kế đơn giản mà tinh tế, mà hiện tại trong tay y cũng là chiếc nhẫn hệt như vậy.

Họ nhìn nhau không ai nói lời nào, niềm hạnh phúc tưởng chừng đã lạc mất lại vô tình tìm thấy được, mấy năm qua của hắn dùng để chờ đợi cây khai hoa kết quả không hề uống công.

() Biện Tang còn sống: đáng lẽ là ẻm die rồi mà may sao lúc bác sĩ trả về ẻm liều mạng tới tìm em trai, trong nhà em trai có giữ lọ rượu thuốc (thần dược) của ông tổ từ xưa để lại. Bệnh được chữa hết (mà ai cũng biết HIV thì đương nhiên k chữa đc nhe ahihi), phục hồi lại từ sớm, tuy nhiên k để cho TĐH biết, Biện Thương thấy anh trai khổ quá nên che giấu dùm. Hết!!!:))

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-co-the-doi-anh-khong>